U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce **R. G.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 19, Náchod, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2006, č.j. OAM-989/VL-18-ZA04-R2-2004, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích pod sp. zn. 54 Az 4/2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 29. 9. 2006, č. j. 54 Az 4/2006 - 24, ve znění opravného usnesení ze dne 23. 4. 2007, č. j. 54 Az 4/2006 - 53,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 29. 9. 2006, č. j. 54 Az 4/2006 - 24, ve znění opravného usnesení ze dne 23. 4. 2007, č. j. 54 Az 4/2006 - 53, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2006, č.j. OAM-989/VL-18-ZA04-R2-2004. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na žalobce nevztáhl překážku vycestování podle § 91 zákona o azylu. (pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“.)

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden

např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítá-li stěžovatel, že žalovaný nesprávně označil za nevěrohodnou jeho výpověď v rámci řízení o udělení azylu, kdy stěžovatel namítal pronásledování z politických důvodů, v průběhu pohovorů se však objevily rozpory v jeho výpovědích týkajících se znalostí politické situace v Arménii, jež byly způsobilé zpochybnit hodnověrnost jeho tvrzení, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, publikovaný jako č. 903/2006 Sb. NSS, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval nevěrohodností tvrzení žadatele o azyl v řízení o udělení azylu. Intenzitou politické angažovanosti a jejím vlivem na důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu se již Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 5. 2. 2004, č. j. 3 Azs 1/2004 - 68, www.nssoud.cz. Pokud jde o přesvědčení stěžovatele, že obsah jeho výpovědí týkajících se politického pronásledování mohl být v řízení o udělení azylu nesprávně tlumočen, pak je zapotřebí poukázat na to, že se jedná o skutečnost uplatněnou nově až v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv ji žalobce mohl uplatnit již v řízení žalobním. S ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ke skutečnostem uplatněným po vydání rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud nepřihlíží, se jedná o nové skutkové tvrzení a Nejvyšší správní soud se jím proto nezabýval. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou, neboť podle něj není podepsáno oprávněnou osobou, pak takovou námitkou se již Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze např. jmenovat rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, publikovaný jako č. 199/2004 Sb. NSS, v němž soud dospěl k závěru, že *„není-li vyhotovení správního rozhodnutí, které je doručeno účastníkovi, opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, úředním razítkem a doložkou „za správnost“ podepsanou osobou, která stejnopisy písemného vyhotovení pořídila, pak takový postup neodpovídá § 47 odst. 5 správního řádu. Za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí skutečně vydala k tomu oprávněná osoba.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu